

[Alfred Hansen]

Men for at modvirke disse pristigninger, som et stort flertal her i folketinget ikke ønsker, fordi der ikke er produktion som grundlag, må man indføre en generel og ubegrænset grundskyld, en statsgrundskyld, en leje af den jord, som bliver beslaglagt. Denne leje skal indgå i statskassen til løsning af fællesudgifter og kan skabe basis for en lempelse i indkomstbeskatningen.

Ved at pålægge alle, der besidder jord, denne statsgrundskyld – uanset om det er i byerne eller på landet – ville man finde et naturligt prisniveau for al jord i Danmark.

Derfor synes jeg, vi skal vedtage det forslag, vi behandler nu, og lade det følge op – og det går jeg ud fra at også forslagsstillerne vil kunne støtte – af en generel og ubegrænset statsgrundskyld på al jord i Danmark.

Landbrugsministeren (Poul Dalsager):

Selv om det ikke er mit forslag, vil jeg gerne knytte et par bemærkninger til nogle af de udtalelser, der er faldet.

Hr. Tang Sørensen og flere andre var inde på spørgsmålet om uddannelseskravene og nævnte det grønne bevis eller en uddannelse, der svarede hertil.

Jeg tror, hr. Tang Sørensen vil give mig ret i, at hvis man læser loven igen – det kan være, det er nogen tid siden, man har haft den fremme – vil man se, at det ikke kun er det grønne bevis, som giver adgang til at købe landbrugsejendom. Der er en lang række andre former for uddannelse, også nogle, som er væsentlig lempeligere end det, der kræves til det grønne bevis. Jeg tror også, det er almindeligt bekendt, at vi i tvivlstilfælde i landbrugsministeriet og i statens jordlovsudvalg behandler ansøgninger, som måske ikke helt opfylder de uddannelseskrav, som står i loven. Men ansøgerne har et ønske om at blive landmænd, og vi giver dispensationer i vid udstrækning.

Hr. Tang Sørensen var inde på et vigtigt problem, og på det punkt er jeg enig med ham. Det angår den kapitalflugt, der sker fra landbruget ved generationsskiftet, som meget ofte betyder, at 3-4 arvinger skal dele en formue, som er i landbruget. Den vandrer ifølge sagens natur gerne for de tre fjerdedele vedkommende ud af landbruget og ind til byerne. Dette er bl. a. en trussel imod selvejet, og hvis vi vil opretholde selvejet, kommer vi efter min opfattelse også til at tænke alvor-

ligt over, hvordan vi klarer generationsskiftet, uden at landbruget ved hvert eneste skifte af generationerne skal pumpe penge ud af erhvervet og ind i andre erhverv. Jeg er parat til at diskutere disse problemer, men de hænger selvfølgelig slet ikke sammen med det lovforslag, som her foreligger.

Hr. Ole Vig Jensen var inde på spørgsmålet om hovederhvervskravet og dispensationerne. Han mente, at det var svært i dag – i hvert fald for adskillige, som på længere sigt ønsker at drive landbrug som hovederhverv – at komme i gang. Det er klart, at også her har vi i landbrugsministeriet i høj grad givet dispensationer til folk, selv om de ikke i øjeblikket opfyldte hovederhvervskravet. Men de har kunnet sandsynliggøre, at det var deres hensigt at blive landmænd, og så har de i vid udstrækning fået dispensation.

Hr. Grove ønsker langsigtede løsninger for landbruget. Her vil jeg gerne sige, at der ved behandlingen af landbrugslovgivningen i 1978 og helt tilbage i 1973 har været et ønske om at skaffe nogle langsigtede løsninger, som forhindrede de problemer i at opstå, som vi desværre i så høj grad lever med.

Hr. Grove tager fundamentalt fejl, når han siger, at man ikke skal være så bange for de byfolk, for andre vil aldrig give mere, end ejendommene er værd. Nu ved jeg ikke, hvad hr. Grove mener med: hvad landbrugsejendommene er værd. Hvis han mener, hvad ejendommen kan forrente, kan jeg skaffe hr. Grove i tusindvis af beviser for, at folk i høj grad har givet mere, end landbruget var værd. Jeg kan skaffe ham i tusindvis af eksempler på landbrugsejendomme, som, efter at de var blevet købt af folk uden for landbruget, aldrig nogen sinde mere kom til at give overskud eller kom til at balancere, aldrig nogen sinde mere kom til at give penge til dem, der havde købt.

Derfor er det klart, at disse prisstigninger på landbrugsejendomme, som vi har oplevet op igennem årene, har været en væsentlig årsag til de problemer, som dansk landbrug står i i dag. Derfor må det være et hovedformål set fra et landbrugspolitisk synspunkt at sikre – hvis det overhovedet er muligt – at landbrugsejendomme i fremtiden kommer til at koste det, der betinger, at de kan afkaste en forrentning, så den pågældende landmand har mulighed for at leve af det, som ejendommen kan indbringe.